

begaaet. Folketingsudvalget har imidlertid ikke kunnet finde det nødvendigt, at Anklageakten erholder et saa stort Omfang som i Hages Udkast, idet det efter Udvalgets Mening meget maa befrygtes, at en vidtløftig Anklageakt, hvis den her, som andetsteds, skulde oplæses i Rævningeretten, vilde berøve de mundtlige Forhandlinger for denne Ret en stor Del af deres Interesse og bidrage til, at de ikke bleve fulgte med den Opmærksomhed, som tilkommer dem. Udvalget har heller ikke kunnet skjønne rettere, end at Anklageakten fuldstændig vil kunne fyldestgjøre sit Dømme, naar den ikkun kommer til at indeholde en nøiagtig Betegnelse af Personen og den eller de strafbare Handlinger tilligemed en Angivelse af den Art af Forbrydelse, som derved ansees begaaet, og den Ret, hvorved Sagen vil være at paakjende. Denne Udvalgets Anskuelse maa Ministeriet tiltræde, ligesom det maa dele de Betæneligheder, der ere gjorte gjældende mod en vidtløftigere Affattelse af Anklageakten, og i Overensstemmelse hermed ere de herhen hørende Bestemmelser i § 133, jfr. § 135, affattede. Heller ikke har Ministeriet anset det tilraadeligt, at Anklagebeslutningen, som det i Mouriers Udkast efter fransk Forbillede er foreslaaet, skulde fuldstændiggjøres ved et senere af Anklageren affattet saakaldt Anklagekrift, som skulde indeholde en nærmere Fremstilling af Sagen, idet nemlig et saadant Tillæg efter Ministeriets Mening vilde rammes af de samme Indbendinger, som ere fremsatte mod den af Hage foreslaaede Anklageakt, og idet den fornødne orienterende Fremstilling formentlig rettest, som det i nærværende Udkast er bestemt, bør gives mundtlig, nemlig i Overanklagerens første Foredrag.

Skønner Overanklageren, at Sagen henhører under Rævningerettens Afgjørelse, skulle Sagens Akter efter § 134 tilbagesendes Underfølgelsesdommeren, for at Anklagekjendelse kan blive affagt, og Overanklageren bør da tillige nedlægge sin Paastand med Hensyn til de Punkter, som skulle optages i Kjendelsen. Viliger derefter Retten Overanklagerens Paastand, udfærdiges Anklagekjendelse i Overensstemmelse hermed; men da det er magtpaaliggende, at Anklagekjendelsen affattes saa nøiagtig som mu-

ligt, skal Retten, § 136, ikke være bunden ved Overanklagerens Paastand, og det kan saaledes hændes, at der opstaaer Uenighed mellem Dommeren og Overanklageren om Anklagekjendelsens Affattelse. Efter § 137 kan Overanklageren derfor indanke den af Underfølgelsesdommeren affagte Kjendelse for Overretten, der endelig afgjør Spørgsmaalet ved enten at stadfæste den, eller forsaavidt den finder den af Underfølgelsesdommeren affagte Kjendelse urigtig ved selv at affige en anden, der da bliver Anklagekjendelse i Sagen. Paa samme Maade forholdes efter § 137, naar Underfølgelsesdommerens Kjendelse gaaer ud paa, at Sagen ei bør forfølges videre, og Overanklageren ikke mener at kunne lade det forblive ved den trufne Afgjørelse, og endelig kan Overretten efter § 138 ogsaa komme til at affige Anklagekjendelse, naar Underfølgelsesdommeren har forment, at Sagen henhører under By- og Herredsrettens Afgjørelse, og Overanklageren ikke har villet tiltræde denne Anskuelse. I alle disse Tilfælde har man foretrukket at lade Landsoverretten selv affatte Anklagekjendelsen istedetfor at sende Sagen tilbage til Underdommeren med Paalæg om, hvad der skal foretages, da Spørgsmaalet herved paa den hurtigste og simpleste Maade finder sin Afgjørelse. For Fuldstændigheds Skyld skal man endnu her tilføje, at en Anklagekjendelse vil kunne affiges i et Tilfælde, som ikke findes berørt i nærværende Kapitel, nemlig naar en Sag fra Begyndelsen har været indbragt for Herreds- (By-)retten, men denne, efterat Sagen er optaget til Dom, finder, at den henhører under Rævningerettens Afgjørelse, idet Dommeren da efter Udkastets § 288 ved at afvise Sagen strax kan affige Anklagekjendelse, hvis han finder de tilbeiebragte Oplysninger tilstrækkelige, og endelig vil efter Udkastets § 315 ogsaa Kredsretten kunne komme til at affige Anklagekjendelse, hvis den finder, at en til den fra Underretten indanket Sag burde være behandlet ved Rævningeret, i hvilket Tilfælde endog Høiesteret vil kunne komme til at affige Kjendelse, saafremt Kredsrettens Anskuelse staaer i Strid med en tidligere af Overretten affagt Kjendelse.

Da de samme Hensyn, som have foranle-